

Отже, підприємці повинні усвідомлювати, що управління нововведеннями є серцевиною підприємницької діяльності, необхідною умовою успішного бізнесу, тому що саме нововведення сприяють підвищенню якості і зниженню собівартості продукції, забезпечують її конкурентоспроможність, а відтак й ефективну присутність підприємств та організацій на ринку товарів і послуг. [3]

Список використаних джерел

1. Сухоруков А.І. Економіка та організація інноваційної діяльності / А.І. Сухоруков. — К.: КНЕУ, 2010.
2. Боярська М.О. Управління інноваційними процесами на підприємствах: особливості реалізації / М.О. Боярська // Економіка підприємства та управління виробництвом. – 2011. – №4. – с.112-116.
3. Геєць В.М. Інноваційно-технологічний розвиток економіки / Геєць В.М., Семиноженко В.П., Кваснюк Б.Є. - К.:Фенікс, 2009.
4. <http://www.niss.gov.ua/articles/654/>
5. http://agroua.net/news/news_38766.html

Михальчишен Дмитро,

студент навчально-наукового інституту бізнесу і фінансів напряму підготовки "Економіка підприємства", Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський

Науковий керівник: к.е.н., доцент Покотильська Н.В.

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВ В СУЧАСНИХ УМОВАХ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Стан економіки держави, а отже, її майбутнє визначають високотехнологічні підприємства, які створюють нові продукти й послуги. Основою стратегічного курсу України, його базовим принципом має стати реалізація державної політики, спрямованої на запровадження інноваційної

моделі структурної перебудови та зростання економіки. Наявний інтелектуальний та науково-технічний потенціал дає підстави на це розраховувати.

Відповідно до Закону України “Про інноваційну діяльність”, інновації – це новостворені і (або) вдосконалені конкурентоздатні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери, забезпечують економію витрат чи створюють умови для такої економії [3].

Інновації є основним об’єктом інноваційної діяльності, що представляє собою діяльність, яка спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг.

Особливість інноваційної діяльності як одного з різновидів підприємницької діяльності полягає в тому, що вона є діяльністю підвищеного ризику порівняно зі звичайним підприємництвом. Такий ризик обумовлений новизною, творчим характером науково-технічної роботи, можливістю отримання як позитивного, так і негативного результату.

Суб’єктами інноваційної діяльності можуть бути фізичні і (або) юридичні особи України, фізичні і (або) юридичні особи іноземних держав, особи без громадянства, об’єднання цих осіб, які провадять в Україні інноваційну діяльність і (або) залучають майнові та інтелектуальні цінності, вкладають власні чи запозичені кошти в реалізацію в Україні інноваційних проектів [1].

Реалізації інноваційної діяльності підприємств в значній мірі сприяє інноваційна політика держави, що насамперед базується на створенні сприятливого інвестиційного клімату, а також формуванні дієвих структур для її реалізації і налагодження ефективного механізму взаємодії між ними, тобто формування сприятливих умов для функціонування суб’єктів інноваційної діяльності та розвитку підприємництва у інноваційній сфері.

Процес економічної глобалізації України вимагають приведення в дію взаємозалежних техніко-технологічних, організаційно-економічних та управлінських чинників ефективного освоєння у виробництві науково-технічним досягнень. Інноваційний фактор стає вирішальним для виходу національної економіки з депресивного стану, забезпечення її сталого розвитку, зниження залежності держави від критичного імпорту, підвищення конкурентоздатності вітчизняної продукції і активізації експортної діяльності. Принцип поєднання інвестицій з інноваціями має бути головним принципом реструктуризації економіки України та її регіонів, управління нововведеннями у виробничих структурах тощо.

Незважаючи на створений у минулому потужний науково-технічний потенціал, розповсюдження новин в Україні в умовах адміністративної системи господарювання гальмувалося відсутністю ефективної мотивації, яку створює лише ринкова конкуренція. За кордоном фірми купують науково-технічні розробки (НТР) в комплексі з відповідними технологіями, устаткуванням, “ноу-хау”, матеріалами та інжиніринговими послугами. Вітчизняні науково-дослідні установи (НДУ) поки що не мають достатньої матеріально-технічної бази і досвіду комерційної взаємодії з виробництвом для обслуговування всього інноваційного циклу від ідеї до її комерційного втілення. Тому підприємства змушені купувати на внутрішньому ринку науково-технічної продукції лише ідеї, а потім розробляти технологію, проектувати або купувати відповідне устаткування, освоювати виробництво нової продукції. Це значно збільшує тривалість нововведень і гальмує науково-технічний прогрес [2, ст. 59].

В умовах розбудови відкритої економіки чітко виявилось, що низький техніко-технологічний рівень обмежує можливості інтеграції національної економіки у світову економіку. Особливістю сучасного періоду є також те, що колишня централізована система управління нововведенням зруйнована, а ринковий інноваційний механізм формується надто повільно. До того ж в Україні, в останні роки спостерігалися економічна та технологічна криза, що привело до зниження конкурентоспроможності вітчизняної продукції, втрати

Україною позицій на внутрішньому та зовнішньому ринках. Тому зростає актуальність проблем, пов'язаних із формуванням ефективної інноваційної політики і раціонального інноваційного механізму на всіх рівнях управління національною економікою [5].

Підприємці повинні усвідомлювати, що управління нововведеннями є серцевиною підприємницької діяльності, необхідною умовою успішного бізнесу, тому що саме нововведення сприяють підвищенню якості і зниженню собівартості продукції, забезпечують її конкурентоспроможність, а відтак й ефективну присутність підприємств та організацій на ринку товарів і послуг. Фахівці мають оволодіти теоретичними основами, методологією та практичними навичками інноваційного менеджменту, усвідомлювати принципи формування та реалізації державної інноваційної політики, особливості організації інноваційної діяльності в регіонах, основні напрями вдосконалення інноваційної діяльності в окремих галузях економіки, навчитися самостійно вирішувати інноваційні завдання від прогнозування нововведень до їх комерційного використання у підприємницьких структурах.

Список використаних джерел

1. Краснокутська Н. В. Інноваційний менеджмент: навч.- метод. посіб. для самост. вивч. дисципліни / Н. В. Краснокутська, С.В. Гарбуз. – К.: КНЕУ, 2005. – 276 с.
2. Черваньов Д.М. Менеджмент інвестиційної діяльності підприємств: Навч. посібник / Д.М. Черваньов. – К.: Знання-Прес, 2003. – 622 с
3. <http://www.finance-library.com.ua/book>.
4. <http://www.bookarchive.ru>
5. <http://www.niss.gov.ua/articles/654/>
6. http://agroua.net/news/news_38766.html

Міховський Дмитро Володимирович

студент навчально-наукового інституту бізнесу і фінансів спеціальності